Ч. 122 (13.667). Львів, субота 12. травня 1934.

Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей. Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

У подвійні роковини.

Саме минуло двацять літ від оснування у Львові окремої **міської філії „Просвіти"**, що з нагоди 100-ліття уродин Тараса Шевченка назвалась його великим іменем. Почала вона свою роботу напередодні світової війни при чинній участи велитня Галицької Землі, Івана Франка. Тепер має вона під своєю опікою і проводом у великому Львові 14 читалень.

Їх то силами влаштовує вона **ювилейну академію в честь Шевченка** з добірною програмою. Виступають злучені хори шістьох читалень і злучена симфонічна орхестра. Святочну промову скаже п. Вол. Целевич. Одна читальня самостійно підготовила інсценізацію Шевченкової поеми „Буває в неволі..." Докладна програма в афішах.

Академія відбудеться уже **в найближчу неділю**, себто 13. травня ц. р., у великій салі „Народнього Дому" (Театр Ріжнородностей), вул. Рутовського ч. 22. **Початок точно в 12. год. полудня.**

Хоч ця імпреза має — так мовитиб — репрезентаційний характер, то всетаки ціни вступу дешеві, **від 2 до 1 зол.** А це — з уваги на справді гарну і дбайливо підготовану програму — повинно бути притягаючим моментом для всього українського громадянства Львова.

Білети вступу можна вже дістати **в книгарні „Просвіти"**, вул. Руська ч. 1, щоденно від год. 8. ранку до 7. вечором.

Слід пригадати, що цілий дохід з тієї академії призначений на цілі **„Просвіти"**.

Загадочне вбивство на стрийському цвинтарі.

У середу, 9. травня ц. р. в год. 10.25 вночі невідомі справники застрілили на стрийському цвинтарі студента Якова Бачинського. При убитім найдено дві його леґітимації, одна з виділу права львівського університету, а друга з політехніки. Убитий уродився в Самборі 1907 р. Його батьки селяни. Від сімох років перебував у Львові. Спершу мешкав в Академічнім Домі при вул. Супінського, а пізніше при вул. Декерта в Марти Карпяк. Польська преса подає, що при ньому найдено лист з проханням, щоби вечором вийшов на ріг вул. Кадетської біля Стрийського парку.

—o—

БІЛЬШОВИКИ ХОЧУТЬ ВИНИЩИТИ СЕЛЯНСТВО.

У париському театрі „Амбасадер" Таня Черновина, якій вдалось втікти з СССР, мала цікавий відчит про відносини в СССР. Черновину представив публиці член парляментарної комісії закорд. справ Суліе.

М. і. Черновина сказала, що відколи в СССР. почалася пятилітка настала там велика біда. Більшовицька влада хоче винищити селянство. Для переведення того пляну вихісновує цілу армію невільників, два міліони людей, які працюють денно по 16 годин. В СССР нема рівноправности. Каст нема, зате потворили катеґорії, серед яких члени ГПУ, найбільше упривілеєні. Одно з найбільших лих у СССР це безробіття, яке дається тепер у знаки більше ніж колинебудь.

Америка не спішиться відписати довги Совітській Росії.

НЮ ЙОРК, 25. квітня. (Вл. кор.). Американський федеральний уряд дуже обережно і повільно йде вперед з відписанням довгів Совітам після їх признання, як про це пише в „Геральд Трибюн" Алберт Ворнер. Хоч Совіти дуже негодують за це на Америку, особливо атакують законопроєкт сенатора Джансона, щоб не давати нових позичок тим державам, які не сплачують давніх зобовязань, то американський уряд нічого собі не робить з цього, хочби мало прийти навіть до стаґнації у зносинах зі Совітами. Кажуть, що така поведінка Америки була якраз причиною, чому Японія недавно проголосила себе опікункою Азії, бо вона побачила, що уряд Америки не такий дуже наївний, щоб кинутися в обійми Совітів. Через те Японія почуває себе сміливішою. Таксамо важна є заява американського уряду, що Федеральний Банк для імпорту і експорту не дасть кредиту Совітам, заки не буде наладжена справа довгів. На те відповів совітський уряд, що не буде замовлень в Америці через законопроєкт Джансона і всі запотребування товарів підуть до европейських держав.

Уряд не скриває тих труднощів і каже, що переговори зі Совітами ведуться дальше, але нема виглядів на скоре наладнання цієї замотаної справи.

Наладнання взаємин між Еспанією та Ватиканом.

МАДРИД, КАП. Президент Заморра призначив колишнього міністра закордонних справ Піта Ромеро надзвичайним амбасадором Еспанії при Апостольській Столиці. Новий амбасадор виїде до Риму ще цього тижня.

—o—

Сіямський князь прибув на науку до Америки.

НЮ ЙОРК, 25. квітня. (Вл. кор.). Одинацятьлітній синок сіямського короля Варананд, приїхав до Ню Йорку француським кораблем Шамплейн, щоби розпочати науку в одній зі шкіл у Вашингтоні. З ним приїхали ще інші сіямські князі, що мають доглядати королевича. Королівська пара приїде до Зл. Держав у вересні. Корелевич любив дуже спагетті (макаран) в часі своєї подорожі кораблем — оповідають доглядачі.

Умова про ненапад між Болгарією і Югославією.

РИМ, 10. 5. ПАТ. Італійська преса повідомляє, що побут міністра закордонних справ Югославії Єфтича у Софії закінчиться підписом умови про ненапад між Югославією і Болгарією. До нього будуть могти приступити всі балканські держави. Умова про ненапад взорується на такійже умові між Німеччиною і Польщею.

Заява президента Рузвельта.

ВАШИНГТОН, 10. 5. ПАТ. На пресовій конференції през. Рузвельт заявив, що Злучені Держави будуть домагатися заплати воєнних довгів, але позглянуть скрутне положення держав-довжників. На питання чи 15. червня секретаріят фінансів прийматиме рати довгу, президент заявив, що уряд буде позглядати кожний випадок зокрема.

Несподіванки виборчої ґеометрії.

Львів, 10. травня 1934.

У 8. числі „Бунту Млодих" з дня 5. травня ц. р. є цікава стаття п. Рейслера, в якій автор між іншим говорить про демаґоґію в законодавстві. Демаґоґія звичайно криється в тому, що правна норма проголошує якесь політичне гасло, не створюючи одночасно у виконних приписах чи законах обовязку реалізації цього гасла. Скільки, наприклад, прегарних засад проголошено у дуже ліберальній польській конституції з 1921. р., а яку форму приймають ті високі засади в законах, що реалізують ті засади. Програмова засада, що звичайно міститься в першому артикулі закону, є на думку, автора, лише „демоґоґічним фронтоном", за яким нічого нема. З прикладів, які він наводить, може найяскравішим є те, як виглядає в практичному правному застосуванні засада особистої вільности громадянина, загарантована конституцією. Всупереч „фронтовому" приписові (арт. 169 кпк) про особисту свободу і недоторканість інші приписи дають майже необмежену можливість стосувати арешт „вільного" засадничо громадянина.

Коли я читав цю статтю п. Рейслера, то мимохіть прийшов мені на думку ще один приклад з теперішнього моменту. Львів живе під знаком виборів. Вибори мають відбутись на найліберальнішій засаді не тільки рівного, вільного, прямого, тайного, але й пропорціонального голосування. І коли би справді йшло про справедливе і цілковите застосування цієї засади, то Львів представляв би одну виборчу округу. Тоді справді кожна з народностей, яка його заселює, мала би можність вибрати таке число радних, яке відповідало би її пропорціональній чисельности. Припустім, однак, що на такий вислід виборів дехто не хотів би згодитись і бажав би мати можливо більше мандатів, але без формального нарушення конституційних виборчих засад. Як тоді можна осягнути максімум мандатів, що не стояло би ні в якій пропорції до числа виборців даної народности?

На поміч у такому випадку приходить т. зв. виборча ґеометрія. Виборча ґеометрія може творити просто чудеса, так що із засади рівного і пропорціонального голосування може лишитись лише спомин. Для ілюстрації візьмемо наприклад місто А. Припустім, що в цьому місті є 100.000 виборців, в тому числі — 38.000 росіян, 18.000 українців, 17.000 жидів, 16.000 поляків і 11.000 молдаван. Місто має вибрати 7 радних. Оскільки би була фактично застосована засада рівного і пропорціонального голосування і місто творило би одну виборчу округу, то здобули би при системі Д'Гонта: росіяни — 26 мандатів, українці — 12 мандатів, жиди — 12 мандатів, поляки — 11 мандатів і молдавани — 9 мандатів. Але росіяни — скажемо — хочуть мати можливо більше мандатів, без нарушення виборчих пятиприкметникових засад. Колиб вони бачили, що всі народности розселені рівномірно по цілому місті, тоді їм треба би лише поділити місто на 35 округ з двома мандатами в кожному, і тоді всі 70 мандатів одержали би росіяни, хоч їх є в місті лише 38 прц., а інші народности, що всі разом дають 62 прц., не одержали би ні одного мандату. Ось що з засади рівного і пропорціонального голосування зробила би штучна виборча ґеометрія.

Очевидно може бути видумана виборча ґеометрія, побудована на іншій засаді. Скажемо у місті Б. є 35.000 росіян, 50.000 українців і 15.000 жидів; при чому в перших десятьох дільницях від I.—X. рівномірно мешкають росіяни в числі 30.000 тисяч, решта в інших дільницях; українці в числі 45.000 рівномірно мешкають в інших десяти дільницях від XI.—XX., а решта в перших десятьох; жиди-ж рівномірно розселені по всіх дільницях. Тоді росіяни, бажаючи здобути максімум мандатів, призначають у дільницях від ч. I.—X. по пять мандатів на кожду дільницю, а в дільницях від ч. XI.—XX. по два мандати. Внаслідок цього росіяни здобули би 50 мандатів, а українці — 20 мандатів, дарма, що росіяни творять 35 прц. населення, а українці 50 прц.; жиди не одержали би ні одного мандату. Ніяких вибор-

чих „чудес" не діялося, не треба було і „мертвих душ" у виборчих списках. Засада пропорціонального і рівного голосування в кожній окремоній дільниці не нарушена. Отже формально все в порядку. Правда, що при такій виборчій геометрії один мандат припадав би у перших десятьох дільницях на 600 виборців, а в інших десятьох дільницях від ч. XI.—XX на 2.250 виборців, але така річ не тільки теоретично можлива. Для нас, українців, наприклад це не є жадною новинкою, бож виборча ординація до сойму призначує один посольський мандат на 30.000 виборців в пахідних частинах держави і такий-же 1 мандат на 112.000 виборців в одній з округ на Волині. Бачимо, що і ця друга виборча геометрія також досить чудодійна.

У Львові, як знаємо, в чистому і такому драстичному виді не застосована ні одна з описаних вище виборчих геометрій, лише до певної міри комбінована з обидвох, бо Львів поділений є на 20 округ: з них 9 є 3-мандатові, 10 — 4-мандатові і 1 — 5-тимандатова.

Однак, це не повинно охолодити нас у виборчому запалі; мусимо йти на вибори всі, як один, без огляду на всі труднощі, бо тільки масова участь може дати нам успіх у виборах. З другого боку, чим безвиглядніші виборчі шанси, тим більше заімпонує масова участь у виборах. Своїм і чужим. За Гітлером при доповнюючих президентських виборах вдруге голосувало 15 мільйонів німців, хоч вони знали, що не переможуть за цей раз у виборчій боротьбі. Зате пізніше вони добули більшу перемогу і дійшли до влади.

С. Хруцький.

Велитенські зловживання в СССР.

МОСКВА, 10. 4. ПАТ. У всесоюзнім, волоконнім тресті викрили велитенські зловживання. Арештували директора, книговодця і кількох урядовців тресту. Виявилося, що директори вимантили за пів року від державного банку два міліони рублів.

Боротьба двох таборів.

Бурхливе українське життя в Манджу-Ті-Го. — Самостійницька лінія чи „общий котелок"?— Азія відкриває українців

З останніх чисел харбінського „Манджурського Вістника" довідуємося, що боротьба двох українських таборів у Харбіні розгорілась за добре. Справою, за яку йде боротьба, є н'би те, хто має володіти Українським Національним Домом, що його недавно повернула українцям нова манджурська влада. Очевидно володіти мають ним українці і не було би ніякої закавики, коли б не розбиття українського громадянства в Харбіні на два непримиримі табори. З одної сторони ставули молоді, активні елементи, здебільша емігранти з виразно самостійницькою ідеольогією, що з душі ненавидять московський більшовизм і хочуть з ним боротись, звільняючи передовсім Зелений Клин з-під московської окупації й облегшуючи побіду зах.-української течії. Належать туди п. Світ, редактор „Мандж. Вістника", д-р Мілько, П. Марчишин і багато інших, — з другої знову сторони, як противники перших, станули здебільша старі харбінці, т. зв. автохтони, згуртовані в „Українській Національній Громаді" на чолі з пп. Кулябко-Корецьким і Самарським. Оставні репрезентують компромісовий український елемент на харбінському терені, не погоджують „общим котьолком" з москалями, турбуються тільки місцевими справами, при чому вразливі є на опінію російської „харбінської общественности", тому й уходять в очах першого, самостійницького табору за „ідеольогів малоросійщини".

Для зясування самої суті конфлікту вистарчить мабуть зацитувати два короткі уступи з довгої статті п. Мих. Мілька в останньому числі „М. Вістника"" п. з. „Наші завдання (частина 2). Він пише:

„Питання таке: чи Укр. Нац. Дім посередньо є майном й української національної кольонії взагалі і використовуватиметься його в інтересах цілої нашої нац. еміграції, чи У. Н. Дім має бути майном харбінських „добродіїв" української національности і служитиме цілям, що їх диктувати буде „харбінская общественность"?

В залежности від того — пише дальше п. Мілько — буде і розуміння культурно-освітніх потреб, яким служити має У. Н. Дім. Пропаганда українських визвольних змагань і притягнення нових емігрантських кол до активної роботи чи співи, танці, вечірки й активізація „закорінених малоросіян"?

Вважаючи Харбін центром відповідної української національної роботи на Далекому Сході в обличчі важних а недалеких уже тепер воєнних подій, згаданий автор питає: хто має вести цю роботу? Чи харбінські українці, ця особлива порода людей, що не знала ні революції ні револ. яка боролась у більшости тільки за посаду й доживає свого віку: все, що могла зробити, вже зробила? Ні! ними мають бути еміграційні кола збігців з Зеленої України (Зеленого Клину), а сама робота має йти не в площині концертів українського т-ва Гаркун-Задунайського, а в інтересах саме цих еміграційних елементів, зв'язаних із Зеленою Україною.

Мабуть не потребуємо підкреслювати, що ми, українці в Европі, душею по стороні цієї активної, самостійницької групи, що дивиться на українську справу широко, обіймає своїм зором її в цілости і готовиться на „велике завтра".

З цитат, які ми подали вище, виходить, що справа, за яку йде боротьба, є глибша і не можна зводити її тільки до того, хто, мовляв, буде у проводі У. Н. Дому. При політичному обличчі одної і другої групи, особливо коли це обличчя розглядатимемо у світлі назріваючих подій на Д. Сході і ролі, яку може доведеться у цих подіях відограти українцям, то навіть боротьба наша за львівський „Нар. Дім" не так близька буде з анальогії до боротьби на харбінському ґрунті, як це могло би декому здаватись.

Як глибоко дивляться на справу репрезентанти самостійницького табору в Харбіні, про це скажуть нам ще деякі цитати зі статті п. Мілька. Він пише між іншим ось-що:

Проблема українського Далекого Сходу, що ще вчора була лишень твором мрій кількох міцевих фанатиків, сьогодні є одною із складових частин політики рішаючих чинників тут в Азії й активізація цього питання стає завданням міцевих нац. українських кол. Харбін є нині безперечним осередком далекосхідньої української роботи. Наші організації набрали ширшого значіння. Елемент політичности, що його так уперто усували наші автохтони в порядку дечого, почав владно пертися через вікно.

Наскільки можна твердити, що проблема українського Далекого Сходу взагалі і Зеленої України зокрема є частиною загально-української проблеми, а визвольна боротьба українців на Зеленій Україні звязана з усеукраїнським визвольним рухом, то діла і ситуація українців м. Харбіні не може не цікавити цілу нашу еміґрацію. (Автор тут пропускає мабуть через невагу зах.-українські землі).

П. Мілько зазначує в дальшому, що розв'язка питань нашої визвольної боротьби не прийде з Манджурії, але „вже сама активізація питань Зеленої України може надати більше реальний політичний характер роботі нашої еміграції в Зах. Европі".

Автор підкреслює, що коли би вдалось у [illegible] ті московської імперії заснувати українську [illegible] форну державу, то це був би початок [illegible]

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 12. ТРАВНЯ 1934.

ДЕНИС ЛУКІЯНОВИЧ.

ПІСНЯ ДЕНЦІВКИ.

(Уривок із повісти).

В пізню осінь 1914 року добився до розвідної станиці в Осмолоді юнак УСС, склав командантові звідомлення і вийшов розглянутись по оселі, де була приміщена станиця.

Приміщена була станиця в **Новій Прибилівці**, в двірку, що здіймався осторонь під лісом. Цеж Прибила молодий, Юрій йому на імя, приїхав був із Канади, обібрав собі оселю на камеральщині, на девятдесятдевять років її наймив і понакладав будинків. Кому багато — а йому ні, бо він у Канаді до розмаху звик, до простору.

Чи з тою він думкою, чи по те він рушив з Канади, щоб тут будуватись

І не з такою думкою він їхав, і не так далеко він вибирався. Лиш до Перегінська задумав з Канади: на звіди пригнався, і якстій збирався назад за море.

Юрій про себе й не їхав би був! Це його батько старий, Семен, а ще більше мама, не переставали гірко тужити за Перегінськом. Це вони сина післали на розгляд. Старим на готове переселитись бажалось, щоб на батьківщині віку дожити, хоч самим, а хоч при Юрі, якщо поїхав би з ними. На фармі в Канаді хай би залишались двоє молодших і зять. Не бачили вони старого краю на свої очі ніколи, тимто й не бачать його тепер ні у снах. А Юра? Як Бог дасть. Народився він у Галичині, виріс у Канаді; мама при ньому наяві снила про високі Ґоргани, мріяла про верхи і небо, зелень і струмочки живі малювала. Але він — на двоє: чи лишиться в краю, чи втече за море — не сказав батькам. Як собі полюбить.

Так собі Прибили все те завязали, а розвязалось воно не так. Юра пригостив до Перегінська, допитався і відшукав колишню Прибилівку в недалекому сусідстві з митрополичою палатою. І роскішний клин, що ним три царини збігали вниз, між два потічки; і велика млака, що ріню широко сперлась на Лімницю шумливу; і плайок і полонинка і синяві звори за річкою, під безхмарим небом, і саме небо, сине та глибоке, безкрає; і бистрий орел повaжним летом, і мрійний овид — захопили Юрія. Горда верховина його полонила чаром-розмаєм таємного шуму, шумливої тиші, тихого спокою. І якстій рішився молодий Прибила, що проміняє степову, широку фарму в Канаді за високі гори, за хвилясте море буйної фої, незайманих, вічно зелених, запашних лісів на косогорах.

Ще причарувала його пригода: В селі між хатками, на плаї під верхами, заєдно ловились мінливою краскою, мріли тихою ласкою — голубі зірки Марчукової Марічки. Таж вічний плюскіт Лімниці-ріки, і він його ніжно, закохано манив, леліяв. І тоді Юрій поривисто вирік, що буде звивати тепле гніздечко під стрімким масивом високого Росища[1]).

Рішився й вибрав; та щож! Недурно рік пливе за роком; пливе і минає. А стійте-жі! Чи перше, чи десяте літечко тужило за весною, пята, чи двацята осінь тікала перед зимою; котра весна вже на зиму наступала, відколи Семенишка Прибили в Канаді банувала, та Перегінська не бачила?

Вже двацятьпятий обновець, не жди, та побілить плаї Гомотівки над Перегінськом, відколи Прибили цих любих верхів не оглядали, вже двацятьпять розтопів розлялось на [illegible], а Семенишка не чула, як Лімниця грає.

Вже двацятьпять літ, чверть віку минає! І вже... не для Прибилів черемха цвіла при садових воротах; не для Прибилів на батьківській груші зозуля кувала. Вже дідизна Прибилів н[illegible] двацятьпять років роздерта, поділена, у тре[illegible] руки, Семене, досталась; уже твоє право [illegible] пу, купцям висловлене, давно погасло. Вже т[illegible] Юрію Прибилю, не сядеш на покуттю у батьківській хаті, а й сам Семен на сволок не гляне[2]), лиш здалеку з жалем на синяві царин[illegible] дивився б уже, і втер би лице полою...

Ще одна пригода Юру найшла. Вже не в полонині, не поміж хатками з добрими людьми. Цеж вона, ця нова пригода, Юру загнала геть горі, там, де верхи вже тісно зсуваються, де ще нема широкого, шумкого і гомінкого розливу вод бистрої Лімниці, такого, як долі, там, при Небилові, внизу при розточі, та те[illegible] на царинах Решнятого, та на Слободах.

Наскочила пригода. Коли наш молодий Прибила почав женитись та бігав за дозволом за призволом, за печатками, тоді ожила, чи тільки народилась, чи тільки здумана знялась

[1]) Гірський хребет верх Перегінська.

[2]) Не положить його на лаві під сволоком — не вмре в рідній хаті.

тально-української нац. революції. А це — мовляв — при небезпеці збройного конфлікту на Дал. Сході не є неможливе.

Ось міркування людини, яку разом з п. Світом можна вважати ідеольоґами далеко-східних активістів, що в програму свою вставили інтереси всієї України. Розпоряджаючи пресовим тижневиком згаданим уже „М В-ком", ці активісти мають поважний вплив на всю українську колонію в Манджурії і їм напевно не дуже страшна боротьба, яку мусіли підьняти з харб. т. зв. „автохтонами". Згадати ще треба, що від червня ці активісти видаватимуть в українській і англійській мові місячник „Ватра", як другий орган національної державницької думки! Це вказує безумовно на їх силу.

Ми не думаємо, щоби можна було зовсім злікувати табор Кулябко-Корецького і йому подібних, що за деревами не бачуть лісу і не здають собі справи, що „малоросійство" є пережитком і що історичні події на Дал. Сході вимагають від українців, звідкіляб вони не походили, спільної праці для справи батьківщини. Думаємо однак, що самостійницька думка та конечність боротьби із більшовизмом при використанні всіх міжнародніх можливостей і там переможе і що всякі „тутешні" будуть зведені до ролі доживаючих своїх днів „бувших людей".

В. Север.

Єзуїт-душехват.

Пишуть нам з Жидачівщини:

Від коли управу відомого відпустового місця Кохавини обняли польські єзуїти, стали вони стягати до себе й наших людей і перетягати їх різними способами на латинський обряд. Особливо „подвизається" в цьому напрямі єзуїт кс. Бури(й), що з тією метою вживає всяких можливих засобів, які абсолютно не личують католицькому духовникові.

Цікаво, чи знає про це ґен. єзуїтів Ледоховський в Римі?

Вдова Леніна в неласці.

МОСКВА, 10. 5. ПАТ. „Правда" гостро накинулась на вдову Леніна Надежду Крупську за її погляди, в яких вона прихильно відноситься до Плеханова і Троцького. „Правда" закидає Крупській, що вона не зясувала вірно діяльности Сталіна перед революцією. Напади „Правди" викликали в Москві велику сензацію.

Скандал в російській церкві йде на рахунок греко-католиків.

НЮ ЙОРК, 25. квітня. (Вл. кор.). В місцевости Ровей, Н. Дж., склалася трагедія в російській православній церкві св. Івана у вівторок 17. квітня. Там здавна ворогують зі собою два ворожі табори і це було причиною стрілянини в парохіяльнім домі, при чому постріляно жінку Марію Полак. Подібних трагедій, хоч менших розмірами, є тепер повно по ріжних православних церквах і вони для нас не інтересні, бо майже щоденні. Одначе вони дотикають нас українців тим, що майже всі православні церкви стидаються своєї назви, а розголошують перед американським світом, що вони „греко-католицькі". Так і про ровейську подію розписалися широко місцеві і сусідні газети, а тим приносять шкоду українському імени, бо українці до недавна, а ще й тепер дуже часто називають свою церкву „греко-католицькою". Час подумати, якби перепинити таке приписування своїх гріхів кому іншому.

Вибори до міської ради у Львові.

III.

ДОМІВКИ ТА СКЛАД ОКРУЖНИХ ВИБОРЧИХ КОМІСІЙ.

Округа XII. Окружна виборча комісія урядує при вул. Яблоновських 13 в будинку школи ім. К. Танської від 3-ої (15) до 8-ої (20) вечором без перерви пять годин денно. Предсідником д-р Теофіль Зайферт, а його заступником Отто Копель. Ділиться на 6 обводів голосування і обіймає такі вулиці: **обвід ч. 1** — Кампіяна, Кохановського паристі до ч. 44, Конопніцької, Романовича, Сенаторську, Вінцентого Поля, Зелену від 1 до 32, 35, 37; **обвід ч. 2** — вул. Шевченка, Вагилевича, Кохановського паристі від ч. 48 до кінця, Зелену непаристі від 41 до кінця; **обвід ч. 3** — вул. Черешневу, Яблоновських, св. Яцка, Офіцирську, Снопківську паристі; **обвід ч. 4** — вул. Красінського і Тарновського; **обв. ч. 5** — вул. Дверницького, Лукасевича, Снопківську непаристі, Снопківську Бічну, 22 Січня, Застінок, св. Софії непаристі і Жижинську; **обвід ч. 6** — вул. Боднарівку, Над Яром, Юстгляцівка, Персенківка дім М. Е. З. (Козільницька ч. 1), Залізнича Будка, Персенківка, Понінського, пл. Повиставова, Рацлавицька, Власна Стріха, Ґундуліча (Вербова), Софії паристі.

Округа XIII. Окружна виборча комісія урядує при вул. Дверницького 17 в будинку VIII. ґімназії від год. 3-ої (15) до 8-ої (20) вечором без перерви пять годин денно. Предсідником є д-р Адольф Чудовський, а його заступником Володимир Савіцький. Ділиться на 4 обводи голосування і обіймає такі вулиці: **обвід ч. 1** — вул. Кульпарків, Кульпарків заведення і Кульпарків Липники; **обвід ч. 2** — вул. Болгарську Домбровського, Грецьку, Обертинську, Обозову, Пелчинську непаристі, Понятовського, Пулавського, Стрийську непаристі, Стрийську паристі до ч. 48, Стрийський Парк, Турецьку; **обвід ч. 3** — Гербуртів, Кадецьку Бічну, Похилу, Стрийську паристі від ч. 50 до кінця, Стрийську Бічну, Вулецьку від ч. 9 до кінця, Вулецьку Дорогу, Вулецьку Бічну, Паненську Вульку і Паненську Вульку Бічну; **обвід ч. 4** — вул. Богуславського, Ходоровського, Лазаря, Пелчинську паристі, Вроновську.

Округа XIV. Окружна виборча комісія урядує при вул. Потоцького в будинку ґімназії ім. К. Ядвиги від год. 3-ої (15) до 8-ої (20) вечором без перерви пять годин денно. Предсідником є Станислав Батиський, а заступником Казимир Рачинський. Ділиться на 5 обводів голосування і обіймає такі вулиці: **обвід ч. 1** — Дзеслевського, Ґроховську, Ґроховську Бічну, Обводову, Остроленцьку, Болеслава Хороброго, Левицького, Ольшевського, Стахевича, Ґроховську за залізничим шляхом; **обвід ч. 2** — вул. Потоцького паристі від ч. 38 до кінця, Здоровля, Содову, Мурарську від ч. 19 непаристі і від ч. 22 паристі до кінця, Шимоновичів непаристі від ч. 29 до ч. 37, Потоцького Бічну, Чвартаків; **обвід ч. 3** — вул. Потоцького паристі від ч. 2 до 36, Снядецьких, Льва Сапіги непаристі від ч. 1 до 25, Софії Хшановської, Лонцького; **обвід ч. 4** — вул. Бартосівної, Ходкевича, Коперника паристі від ч. 48 до 60, Марії Магдалини, Потоцького непаристі; **обвід ч. 5** — Абрагамовичів, Ісаковича, Косинерську, Ленартовича, Малаховського, Набеляка, Шитову, Стшалу, Вулецьку від ч. 1 до 8б.

Округа XV. Окружна виборча комісія урядує при вул. Шимоновичів 13 в будинку XI ґімназії ім. Снядецьких від год. 3-ої (15) до 8-ої (20) вечором без перерви пять годин денно. Ділиться на шість обводів голосування і обіймає такі вулиці: **обвід ч. 1** — Городецьку непаристі від ч. 51 до ч. 75, св. Йосафата, Шумлянських; **обвід ч. 2** — пл. Більчевського від ч. 1 до 5, Домса, пл. св. Юра 1, Льва Сапіги паристі від ч. 12 до 30, св. Тереси, Захаріясевича; **обвід ч. 3** — вул. На Байках паристі і ч. 37, 39, Японську, 29 Листопада непаристі від ч. 1 до 7, Мурарську від ч. 4 до 11, Окульського, Льва Сапіги непаристі від ч. 29 до 91, Вишневецьких; **обвід ч. 4** — вул. На Байках непаристі від ч. 1 до 31, Глубоку, 29 листопада непаристі від 11б до кінця, 29 Листопада Бічну, Новий Світ; **обвід ч. 5** — Ґрундвальдську, 29 Листопада непаристі, Моджеєвського; **обвід ч. 6** — вул. о. Бандурського, Дунін-Борковських Бічну, Ґіпсову, Яна з Дуклі, Ожешкової, Шимоновичів від ч. 1 до 22.

Округа XVI. Окружна виборча комісія урядує при вул. Дунін-Борковських ч. 21 в будинку школи ім. Г. Сенкевича від год. 3-ої (15) до 8-ої (20) вечором без перерви пять годин денно. Предсідником є Талей Ольхава, а заступником Станислав Барановський. Ділиться на 5 обводів голосування і обіймає такі вулиці: **обвід ч. 1** — вул. Білінських, Білінських Бічну, Кентшинського паристі, За Городецькою Рогачкою, За Город. Рогачкою Бічну; **обвід ч. 2** — вул. Даниловичів, Анчевських, Львівських Дітей, Кентшинського непаристі, Кентшинського Бічну, Рагози, Рашинську, пл. Берестейської Унії; **обвід ч. 3** — вул. Задвірянську, Збараську; **обвід ч. 4** — пл. Більчевського від ч. 6 до ч. 12, Дзялинських, Городецьку непаристі від ч. 101 до 127, Кубасевича, Кульпарківську Дорогу, Кульпарківську Дорогу Бічну, Лучникову, Під Залізницею, Поперечну, Поперечну Бічну; **обвід ч. 5** — вул. Сигнівка Мала, Кустановича, Сигнівка Велика, Костельна, Коротка, Лісна, Летовище, Болотна, 3-го Мая, Найґебавера, Новy, Пусту, Собіського, Театральну, Урбановичів, Замкнену, Зелену, Болотну Бічну.

*

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК.

У „Ділі" ч. 120, у статейці **Вибори до міської ради у Львові** помилково надруковано: Округа IV має бути **Округа VI.** Прохаємо теж справити в Окрузі IX. — **Обвід ч. 4.** — вул. Театинську непаристі на **Театинську паристі.** — У вчорашньому „Ділі" (ч. 121) у статейці **„Українська виборча акція у Львові"** зайшла одна помилка. Видруковано там, що листу кандидатів на радних можна зголосити щойно тоді, коли її підпише у 4-мандатових округах 270 виборців; має бути: **230 виборців.**

військова повинність. Щоб її спекатися, Прибила мусів звязатися з кимось, щоб так хтось сильний, поважний — за нього заступався. І тоді знайшовся митрополичий арендатор: він Юру до спілки, він йому нараяв і допоміг зробити довговічний наєм, він йому казав землі не купувати, а гроші збивати.

І мусів Юра молоду Марічку з Підгіря забрати високо, в глибокі гори, на Осмолоду, аж там, де потік Мшана в Лімницю спадає. Там Юрій Прибила і вібле дерево, і різані протеси і тесані бруси потоком спустив; майстри підвалини з тесаних брусів на всі чотири вугли зарубали; з віблів одвірки звязали, з протесів (сруб[3]) мостили й у замки[4]) на вуглах складали; на сволок наклали стелю з дощок і мохом стіни пообтикали.

Таке гніздечко Прибила звив у далеких горах на Осмолоді; від ранку до ночі туди Марічка їхала в терхах[5]) — **Нова Прибилівка** ясно засяла. Тоді Прибила займив ліси, рубав ялиці, трачки гонив, гроші збивав, на всю Верховину від Перегінська по Осмолоду знали його — **Нова Прибилівка** зично гомоніла.

Понад Ґорґани орли літали, верхи за верхами звільна пустіли, бо стрункі ялиці, гордих гір князівни падали під ноги напасним приблудам, поволеньки з гір під пилу йшли.

Вже в Марічки леґінь від скрині до лави „дубці" ходив, старша помічниця сама з мискою їла, а Юрій гонив дебрами, лісами і ненаситну трачку годував. Тілько багацько доброї долі Бог їм посилав, що вони збирали з полонини чічки і долів потоком пускали на мир хрещений за Бог-да-прости.

В одне тепле літо, веремя чудове та миле, коли ліс і води, пташка, звір і люди свій гаразд в спокою аж через верх переливали — нагло дикий шум приніс такі труби із далеких міст, що все відразу змарніло, завмерло. Всі трачки і всі пили на Лімниці зніміли, гірська залізниця нагло перестала шибати собою та сіпати довгі, довжезні ряди вантажних возів. А згодом прибігли військові частини захисту шукати в недоступних горах, бо в Дністрі москаль, гордий переможець свої верхівці бистрі напував і в серце Карпат уже запускався потоками та ріками, на пяти австрійській армії ступав.

А щож ти, Прибило, може ти забув, що на „камеральнім" ти побудувався? А тепер не знаєш, що ти в чужій хаті? Чомуж опір ставив? Чому не хотів виступити з хати? Може ти не знав, що таке війна, що мадярський вояк? Ти гадав, небоже, що ти ще в Канаді? А чи Перегінсько теж може не знало, що в тебе гроші заховані в скрині?

За таке Прибилу вивели за шіпку. І на протесі різаному і на камені білому — забагріла кров. І під парканом виросла могилка і з прутчиків хрестик. А тоді Марічку пігнали на долину, діти пішли потич, на ласку, між люди...

Це пісня Денцівки. Це Денцівка грала таку радісну, таку сумну пісню. Грала-вигравала на горбі під лісом, а розвідчик молодий, аж тут забиця — стояв, стояв і слухав...

—Г—

[3]) Деревляна стіна.
[4]) Таке вязання будівельного матеріялу, [illegible] кінці
[5]) Виїзд на гірського коня.
зарубані в кінці, не вистають поза сполуку.

З вистави мистця Ол. Ляшенка.

Дар мистця для „Рідної Школи“

Вистава проф. Олександра Ляшенка, проходить з винятковим успіхом. Громадянство сприймає її так, як бажав собі сам мистець, а саме: пензлем і фарбою передати ті враження, які він сам, як досвідний подорожник, бачив, відчував і переживав у країнах Сходу.

Він, як перший український мистець, виключно Орієнту, посвятив усе своє мистецтво меті видобути з країн Африки те, що може захопити глядача і дати одухотворену уяву незнаних нам східних країв.

О. Ляшенко вперше відвідав нашу тісніщу батьківщину, від кільканацяти літ взагалі не бачучи рідної землі. Був заскочений і нашим життям і тим духом, який повіяв на нього зі зустрічами з нашими людьми. З молодечим запалом втягає питому нашу культуру з наших музеїв і мистецьких скарбів, прислухується до наших розмов, ловить кожну друковану сторінку паперу.

Аби увійти в ближчий контакт з українською суспільністю, **мистець жертвував Т-ву „Рідна Школа“ щедрий дар,** одну із кращих своїх композицій „Голова Бедуїна“, яку репродукували в численних европейських виданнях; цей образ розльосують у користь „Рідної Школи“. Образ виставлений в книгарні Н. Т. ім. Шевченка. Окрім того, мистець визначив один день, понеділок 14. травня, у який увесь дохід зі вступів на виставу його творів, призначений на „Рідну Школу“.

Наше громадянство повинно тепло принята шляхотний жест мистця і в понеділок відвідати виставу його творів, поодиноко і збірними гуртами.

Вистава відчинена від 10. год. до 8. вечора. Вступ групою по 20 сот., шкільні і робітничі гуртки по 10 сот

Засівна кампанія в Совітах іде „добре“.

(УП) Пресовий бюлетин Антикомінтерну в Берліні повідомляє, що по урядовій статистиці більшовиків засівна кампанія на Україні проходить добре. Зате що інше говорять звідомлення сель-корів з місць. Урядово до 15. 4. засіяно вдвоє стільки землі, що минулого року. Селькори кажуть, що в ярославській окрузі рілля ще не приготовлена під посів, що коні зовсім обезсилені так, що 4 коні можуть з великим трудом виконати ту працю, що нормально легко виконують 2 коні, що рогата худоба здихає, сіна нема, трактори без паливного матеріялу не хотять працювати, а до того насіння на засів ще не розвезено по місцях, а куди вже його довезено, то воно таке запечищене, що врожаю з того не сподіваються великого. В сталінградській окрузі приготовлено під засів лише 3/4 засівної площі, а засіяно лише 1.5 прц. Засіви винищують великі хмари голодного птаства. Замість обіжжя та коней до роботи, селянам показують фільми, як годувати коней та радіом вихвалюють успіхи соціялістичного господарства.

Новий зшиток „Української Загальної Енциклопедії.

Перший зшиток із тому „Україна“.

24-ий зшиток „У. З. Е.“ починає ту частинку в першій українській енциклопедії, що виповнить іще більшу прогалину в нашій чауці, ніж загальна частина нашої енциклопедії. Відділ „Україна“, що матиме 5 зшитків дасть у загальних суцільних оглядах усе те, що в поодиноких ділянках українознавства можуть дати спеціялісти.

Увесь зібраний матеріял розкладений так, що від найзагальніших дисциплін іде до щораз більше спеціяльних. Кожна стаття підписана окремим автором подає на кінці головну літературу даного предмету.

Том „Україна“ починається гаслом „назва“, де І. Крипякевич розяснює його історичне походження. Після цього йде фізична географія (М. Дольницький) України, геольогія (Ю. Полянський), Корисні копалини (С. Пастернак), Клімат (Гр. Дрогомирецький), ростинність (М. Дольницький—І. Раковський), тваринність (М. Дольницький—І. Раковський), антропольогічні прикмети українського народу (І. Раковський), праісторія (Л. Чикаленко), мезоліт (Я. Пастернак), енеоліт (В. Щербаківський), від бронзової до княжої доби (Я. Пастернак), антропоґеографія й демографія (В. Кубійович), етнографія (І. Крипякевич), сучасний одяг (З. Кузеля), мистецтво (В. Січинський), вишивки (І. Гургула), кераміка (Я. Пастернак і В. Січинський), писанки (І. Гургула), шкляні вироби і вироби з паперу (В. Січинський) народні музичні інструменти (Н. Нижанковський).

Поодинокі статті мають рисунки, які пояснюють текст. Крім тих, що є в тексті ввійдуть іще до тому окремі таблиці.

При всяких нагодах збирайте датки на мандрівні бібліотеки, які підуть на західні землі.

Корпоративізм у Швайцарії.

У Швайцарії наслідком економічної кризи багато людей сумнівається чи сьогоднішній устрій держави відповідний. Старий устрій та відносини були підхожі для старих, патріярхальних часів, коли селянин, промисловець і торговець були головними підпорами невеличкої федеративної держави. Тимчасом нові часи створили у Швайцарії нові стани, з яких найважніший робітничий.

Переважно селянська країна перетворилася в переважно промислову. Тому всі суспільні справи, які даються в знаки всім европейським західним державам, стали актуальними й у Швайцарії.

Консервативні ради би вдержати дотеперішній устрій, та являються і фашистівські рухи, як противага соціялізму. У деяких кантонах дуже сильна є католицька партія. Вона вже довго розглядає питання, якби то корпоративізм перещепити на клясичну територію демократизму. Першу таку спробу зробили у фрайбурському кантоні. І фрайбурський сойм 51:19 голосами приняв закон про корпоративізм. На основі корпоративного закону мають перетворити господарське та суспільне життя населення фрайбурського кантону. Цей закон хоч торкається доволі малої території всеж є дуже важний, бо то є спроба пристосувати корпоративну систему в країні безспірно демократичній.

Як не можете спокійно спати — то підпишіть позичку Рідній Школі на суму 25 зол.

Дві обласні освітні конференції.

(Тернопіль — Чортків).

Слідкуючи за працею наших установ у краю, мусимо завважити відрадне явище, що Т-во „Просвіта“ своєю безперервною та посиленою організаційною роботою здобуває щораз більше зрозуміння і признання в широких кругах нашого громадянства. Коли в парі з тим моральним наставленням українського громадянства піде теж і належна матеріяльна підтримка освітніх змагань, то Головне Товариство матиме змогу не лише їх скріпити на місцях, але й розбудувати відповідно до потреб сучасної хвилини.

На освітню роботу потрібні завсіди поважні фонди. Про них старається в першу чергу централя, але не мусить стати журою всього громадянства, зокрема зорганізованого в наших установах і в першу чергу самих організаційних клітин „Просвіти“.

Головний Виділ Т-ва „Просвіта“ у Львові скликав у квітні і травні ц. р. низку обласних освітніх конференцій у краю. На них стрінулися представники Гол. Виділу безпосередньо з провідниками освітніх та інших організацій для обговорення найпекучіших справ, звязаних з життям і працею усієї освітньої організації.

Такі конференції відбулися між іншими 14. квітня в **Тернополі** і 15. квітня ц. р. в **Чорткові.** На обі конференції запросив Головний Виділ відпоручників філій „Просвіти“ й інших установ тернопільської і чортківської області. Треба признати, що обі конференції були належно заступлені відпоручниками тих областей.

На конференцію в **Тернополі** крім відпоручників філій „Просвіти“ Тернополя, Теребовлі і Зборова явилися відпоручники районів Грималів, Скалат, Збараж та відпоручники 19 установ самого міста Тернопіль, а то й поодинокі громадяни. З тернопільської області не було відпоручників Нового Села й Підволочиськ.

На конференції в **Чорткові** явились відпоручники філій „Просвіти“ й установ з Чорткова, Борщева і Мельниці, Копичинець, Гусятина, Заліщик і Тлустого. Незаступлена Бучаччина й Монастиреччина.

Присутні на обох конференціях провідники і громадяни зазнайомилися докладніше на тлі змагань і досягнень „Просвіти“ з маліковим станом Головного Товариства від теперішню пору. Основний реферат на цю тему виголосив секретар Т-ва „Просвіта“ у Львові п. **Микола Дужий.** План акції для добуття потрібних фондів на освітню організацію та її роботу виголосив інсп. „Просвіти“ п. **Волод. Гафткович.**

З обох тих рефератів довідались поодинокі відповідальні провідники філій „Просвіти“ й установ, скільки вложили вони праці у свому районі, щоби піти назустріч найневідкладнішим вимогам Т-ва „Просвіта“, що дав морально й матеріяльно „Просвіті“ їхній район, поодинокі установи і навіть поодинокі громадяни. Оба реферати виказали присутнім що не зважаючи на великанський вклад організаційної праці централі, є все ще деякі райони, що виказують поважні недомагання, які треба негайно усунути.

Відповідальні провідники філій „Просвіти“ мусять здвоїти енергію, аби здобути потрібні фонди для централі. Бо кожне, хоча маленьке, недотягнення на місцях, відбивається зараз на централі. Змагання „Просвіти“ мусять захопити цілу нашу організацію, всі наші установи та загал українського громадянства. Треба помогти „Просвіті“ — це значить помогти самим собі.

„Просвіта“ не звертається за милостинею, але за тревалою матеріяльною підтримкою і вона така, що вже аж ніяково пригадувати про неї. Тут все таки треба витянути і членську вкладку до „Просвіти“ і „Дар Просвіти“ і внутрішню позичку для неї, а навіть зворот довгів за побрані книжки від централі. Самі заяви-декларації, хочби й найкращі, помочі не дають.

Цілу акцію мусимо переводити з усією рішучістю. Щойно тоді можемо виказувати наш успіх.

Оці думки й висказували поодинокі громадяни на обох конференціях. Усі вони поставилися до справи надзвичайно гідно, при чому всі промовці заявилися за негайним відродженням „Просвіти“, за скріпленням акції на місцях.

Моральний успіх тих конференцій великий. Учасники не лише себе пізнали, але й порівняли працю у своїх районах. Коли за словами піде робота, то „Просвіта“ двигнеться під оглядом змісту та здобуде конечну матеріяльну поміч. Ту поміч „Просвіті“ мусимо дати всі. Бо там, де йде змагання за духове виховання й перевиховання українського народу, за престіж нації, там — зволікати не вільно!

—o—

По широкому світі.

— Французький літак, який велетів з Ле Бурже до Кройдев, передмістя Льондону, упав до моря і затонув з шістьома пасажирами.

— Мін. Бек приїхав з дружиною до Букарешту.

— Дальші переговори між представниками німецького і польського рільництва, які започатковано у Варшаві, продовжуватимуть у Берліні.

— На основі декрету більшовицького уряду Біробіджанщина, яку призначили за поселення жидів, творитиме автономну жидівську республику.

— На сесію ради Ліги Націй, яка починається 14. травня ц. р. виїде міністр Іден. Мін. Саймон залишиться у Льондоні.

Суспільна обезпечальня у Львові й українці.

З нагоди пресової конференції в шпиталі львівської обезпечальні. — Завдання таких пресових конференцій. — Число обезпечених українців в обезпечальні та їх права і вплив в установі. — Диспропорція між обовязками і управненнями українців.

(Стаття з наших лікарських кол.)

У 109. ч. „Діла" з дня 20. квітня ц. р. читали ми звідомлення про пресову конференцію, яку влаштувала управа суспільної обезпечальні. В останніх часах, ми є свідками сильних атак за діловодство та господарку нинішніх обезпечалень, донедавна Кас Хорих. Атаки відносяться передовсім до обмеження прав на лікувальні допомоги обезпеченим. Сталося це після введення в життя нового закону про обезпечення на випадок занедужання.

Щоби відібрати громадянству змогу здорової критики діловодства установи, якої істнування та змога праці має у своїй основі тільки громадський гріш — влаштовується від часу до часу пресові конференції, на яких подається до прилюдного відома тільки самі додатні сторінки праці та діяльности обезпечалень.

Признаючи незвичайно великі користи з істнування так самої обезпечальні як і шпиталю тієї установи — саме у Львові — в напрямку оздоровлювання широких шарів працюючого громадянства, не можна всеж не висловити при нагоді згаданого звідомлення деяких заввваг, що торкаються засадничої справи, а саме української частини правильно обезпечених в обезпечальні та їх прав у ній.

Перш за все питання: 1) Скільки приблизно українців є обезпечених у львівській обезпечальні? 2) Які права мають українці розмірно до числа обезпечених? і 3) До якої міри українці користуються цією установою?

У наших центральних культурно-промислових і торговельних установах працює приблизно 1900 умових робітників і всі вони є обезпечені. „Рідна Школа" має 69 обезпечених, „Просвіта" — 18, Банки: Дністер — 93, Земельний Банк — 33, Карпатія — 12, Центробанк — 7, Біблос — 63, Керос — 11, К. І. Р. — 34, Левицька — 17, Маслосоюз — 97, Народна Торговля — 50, Нова Хата — 5, РСУК — 76, Сільський Господар — 6, Суспільний Промисл — 16, Фортуна Нова — 39, Труд — 12, Хром — 9, Центросоюз — 57. і т. д. До них треба дорахувати щонайменше 2 особи, а дуже часто і 4—5 осіб членів родин обезпечених, що у загальнім висліді дає понад 4.000 інтелігенції — не вчисляючи сюди службовиків та працьовників у редакціях часописів та видавництв, у друкарнях, приватних дрібних промислово-торговельних установах, українців-службовиків у самоуправних, державних та приватних — ненаших установах.

Скількість фізичних українських працівників, себто робітників, під теперішній час скрути, тяжко подати докладно. Самих дозорців-українців обезпечених є біля 4.500, з того біля 2.000 зорганізованих у товариствах. До них треба дорахувати членів їх родин щонайменше по двоє. Домашня прислуга, як плинний елемент і не все національно свідомий дає теж великий контингент обезпечених. При самих церковних брацтвах та товариствах є їх понад 7.500. Разом у Львові — з загального числа поверх 60.000 українців — обезпечених є кругло 25.000 душ, себто 1/3 українського населення. Булоб дуже корисно зібрати точні числа всіх обезпечених.

Одначе треба зазначити, що ці числа відносяться тільки до самого Львова, а цейже до Суспільної Обезпечальні у Львові належать ще такі округи — Львів-повіт, Бібрка, Городок Ягайлонський, Яворів, Рава Руська, Сокаль і Жовква. Таким чином число українців, обезпечених у Львівській Обезпечальні є щонайменше вдвоє більше.

Здавалось би, що така кількість обезпечених має слушне право за свій гріш корисно впливати на діловодство та господарку в дотичній установі. На ділі так не є. Самоуправну (на ділі партійну) господарку уряд припинив і поставив там у 1929 р. урядового комісаря, який урядує по нинішній день. Отже і тепер вплив обезпечених на господарку та діловодство в тій установі зводиться до зера.

Якже відноситься управа до українських обезпечених? Перш за все слідне там цілковите нехтування прав української мови не тільки у внутрішнім і зовнішнім діловодстві та переписці й оповістках, але й в урядуванні у лікувальних заведеннях та в шпиталі. Нехтування це помітне не тільки в самій управі, але й у всіх клітинах установи не виключаючи лікарів, зокремаж серед служби. (Нпр. інцидент інж. Павла Дурбака в літі 1932 р. в Касі Хорих при вул. Фредра з припервиком.) На український запит з правила не дістається ніякої відповіди. Сюди належать також перепони для праці українського духівника в шпиталі обезпечальні, про що писалося в „Ділі" минулого року. Також знані нам перепони у висилці дітей українських обезпечених на українські вакаційні оселі. У тій справі свого часу інтервеніювали наші посли у воєвідстві.

Подібних фактів дасться зібрати цілу низку. Нас інтересує тут і справа персональної політики управи обезпечальні. Адміністрацію ведуть службовики, серед яких дійсно на пальцях двох рук можна вирахувати — з загальної скількости біля 400 службовиків — службовиків-українців. Те саме треба сказати і про помічну нижчу прислугу. Щодо лікарів, то їх персональне відношення незвичайно цікаве. На підставі виказу лікарів та лікувальних районів обезпечальні у Львові з фактичного стану з дня 1. березня ц. р. виходить: загальна кількість лікарів, що працюють постійно в обезпечальні виносить 210 осіб. На ту скількість припадає українців-лікарів 7 (сім) у Львові, 1 у Щирці, 1 в Яворові — та двох (2) у шпиталі обезпечальні (з них у виказі поданий тільки 1). Разом на 210 лікарів споміж українців-лікарів працює ледви 11. Між працюючими є: 6 лікарів внутрішніх недуг, 2 гінекольоґів (у шпиталі), 1 рентґенольоґ, 1 бактеріольоґ, 1 інектор. У виказі не подано також лікарів заступників, яких загально нараховують біля 30 голов, а між ними ледви 2-ох українців.

У шпиталі обезпечальні на директора, 8 примарів, 21 платних і 48 адютованих лікарів (разом 75), є тільки двох українців на підрядних становищах. Числа кажуть самі за себе. До цього вистане додати, що персональна політика управи б. Каси Хорих, а тепер обезпечальні — була предметом інтерпеляцій Укр. Парл. Репр. в соймі, зокрема в справі одного українського лікаря, якого звільнили після 7-ми літньої праці в Касі на підставі фіктивної реорґанізації лікування (д-р Філяс). На однорічну безплатну практику, яку обовязково мусить відбути кожний лікар, — до шпиталю обезпечальні українців ні одного не приймають (д-р Коновалець та інші). Опорожнений після смерти пок. д-ра Олексія — гінекольоґічний район у Львові — не дали лікареві українцеві, який про те старався, а розділили між інших двох не-українців.

При цій нагоді варто зазначити, що поважне число працюючих в обезпечальні лікарів не-українців живе не тільки з праці в тій установі, але має ще й інші джерела прожитку. Дотичить це лікарів — військових, доцентів університету, примарів шпиталю і цілої низки інших.

Кошти прожитку та лікування в шпиталі обезпечальні виносять 11—12 золотих. (У порівнанні зі шпитальною таксою II. кляси на 50 прц. дорожче). Найдивовижніше при цьому те, що дотичний недужий мусить ще крім тих 11 золотих платити примареві відділу (нпр. туберкулічного відділу) ще 5 зол. в день. Примарі приймають у шпиталі амбуляторійно також своїх приватних недужих до лікувальних заходів як пневмоторакси і т. п. Проти таких поведінок піднесла польська преса ще торік голос („Ґазета Поранна"), який лишився до нинішнього дня без відповіди.

Не вдаючись в оцінку фахової допомоги обезпечальні, яка, до речі, залишає теж багато до побажання, — саме при нагоді подібних пресових конференцій — слід нам подбати, щоби зібрати точні дані, які торкаються всіх ділянок взаємовідношення українців до обезпечальні та навпаки і в решті решт поклопотати за наші слушні права, за наш громадський гріш. Вказанимь булоб, щоби всі шари громадянства висловили на дотичні справи свої погляди.

Шевченківські Свята.

Концерт філії державної гімназії з українською мовою навчання у Львові.

По концерті у честь Шевченка, що його влаштувала молодь академічної гімназії у Львові, прийшла черга і на концерт філії державної гімназії з українською мовою навчання, що відбувся вчора 9. травня в тій самій гарно прибраній гімнастичній салі головного заведення. Явились на тому концерті, крім професорського збору гімназії під проводом о. дир. Залеського, родичів учнів і кількох визначних українських громадян, також представники Кураторії: віцекуратор п. Шульц і радник п. Гумеліч з дружиною.

Богата програма концерту складалася з святочної промови уч. Т. Сахмана, з хорів мужеських і мішаних, барітонового соля, продукцій музичних і деклямацій, що всі були підготовлені дуже солідно і виведені наскрізь поправно. Подобались особливо сильні хори мужеські („Дайте руки" Шашкевича-Людкевича, „Тече вода" Шевченка-Воробкевича і „Сонце заходить" Шевченка-Роздольського) та великий міш. хор, що відспівав цілу вязанку народніх пісень композиції Степового. З окремим барітоновим сольом („Спів Яреми" Шевченка-Лисенка) виступив уч. Ол. Долгий, що має дійсно прекрасний, вже доволі вишколений голос, над яким повинен би дальше працювати.

Щодо музичних продукцій, то треба зазначити, що філія має знаменитих виконавців, а навіть одного композитора (уч. Б. Бака), якого „Прелюд" на скрипкове тріо з фортепяном виконано з успіхом на концерті (виконавці: Б. Лончина — пяніст та Ол. Вороняк, Р. Бородієвич і Я. Шуст — скрипаки). З музичних точок почули ми ще: Шуберта „Moment musical", фортепянове сольо Б. Лончини (Бетовена „Rondo C-Dur") та скрипкове сольо Ол. Вороняка (Моцарта „Концерт G-Dur" ч. 1). Оба ті солісти мають уже значну техніку і поважне муз. вишколення.

Деклямацій було на концерті дві: „У моїй хатині" — уч. Р. Кухара і „Сон" (I. частина) — уч. О. Оришкевича. Оба деклâматори вивязались зі свого завдання дуже добре, деклямуючи з чуттям і зрозумінням.

Концерт почався „Заповітом", що його вислухали всі присутні стоячи, а закінчився національним гимном. Хорами проводив проф. В. Козак та уч. Я. Шуст. Вражало тільки одно, а саме мала скількість батьків шк. молоді.

Число католиків у Злучених Державах.

ВАШИНГТОН, КАП. У Нюйорку появився друком на 1934 р. річник п. н. „Офіційний Католицький Провідник", який подає числові дані про розвиток католицької віри у Злучених Державах. Всіх католиків у Злучених Державах начислюють 20,322.594. За останній рік навернулося на католицьку віру 49.181, себто на 8.955 більше, як у 1932 р.

Церковна справа в Замарстинові.

Початки Замарстинова. — Замарстинів вчора і нині. — Богослуження в читальняній домівці. — Потреба церкви й окремого священика. — Перенесення деревляної церковці з Клепарова. — Дальші пляни.

Ще перед трьома роками Замарстинів — то велике село під Львовом з власною гром. радою і т. д. Тепер він прилучений до Львова і належить до VIII. дільниці Великого Львова.

Замарстинів — це колишня оселя з німецького кольоніста Зоммерштайна. Там побудував він свій хутір і від прізвища того кольоніста названо його хутір „Зоммерштайнгоф". І звідси пішов Замарстинів. Тепер із хутора і сліду нема.

Лежала ця оселя доволі далеко від осередка Львова. В міру, як розросталось місто Львів, то й ближче було до Замарстинова. Колись далеко були тут великі пасовиська, довкола них росли вільхи і вербина. А ще давніше, около 1253 року, за князя Льва, розтаборився був тут хан Телебуга зі своїми награбованими чередами худоби. Замарстинів ще перед кільканадцятю роками був малим сельцем під Львовом з гарним чорноземом, де осіли м. ін. православні болгари-огородники, які з часом прийняли нашу католицьку віру й несли свої вота та дари до церкви св. Параскеви або Миколая.

Нині Замарстинів то звичайне передмістя Львова, в якім живе поверх 3.000 душ греко-католиків; і ті 3.000 вірних не мають своєї церкви. Молодші, оскільки хочуть, ходять до церкви оо. Василіян або до церкви св. Параскеви чи Миколая; старші сидять дома, бо до найближчої церкви декому з них дальше, як три кільометри, або йдуть до поблизьких костелів. Туди ведуть і своїх дітей, бо там, мовляв, гарно грають на органах, а чейже то „вшистко єдно — то єден Пан Буг". Наш парох св. Пятниць просто не всилі знати, хто греко-католик і скільки тих греко-католиків в його великій парохії. Він хіба довідується про це тоді, коли той греко-католик до процесу з господарем дому потребує посвідки вбожества, на основі котрої буде звільнений від стемпля. Або довідується тоді, коли хтось женитьcя і потребує оголошення оповідей. Довідується також ще тоді, коли хтось умре: тоді приходить родина до священика, щоби похоронив небіжчика безплатно. При хрещенні буває, що куми постараються переконати родичів, щоби дитину охрестили лише римського обряду, „бо й так ми в Польщі, го дитині того обряду й віри буде потреба". Так виглядає Замарстинів...

Ще перед великою війною головно заходами старших громадян Замарстинова отворено в домівці читальні „Просвіти" в одній з кімнат богослужебну каплицю і від того часу поверх 20 літ відправляє в ній у неділі або й часом у свята доходячий духовник Службу Божу. На тій Службі Божій від год. 10—12 передпол. буває небагато людей, мабуть через невідповідну пору. Бо саме в тому часі матері варять їсти, а батьки йдуть на біржу шукати зарібку або по заробленні гроші. Досить, що таки буває пересічно поверх около 100 осіб.

Цього року вперше улаштовано тут реколекції, в яких брало участь около 200 осіб. Реколекції перевів редемпторист, о. віцепровінціял Йосиф Де Вохт. Хоч була недостача сповідників, приступило до св. Причастія понад 150 осіб. На Замарстинів це дуже велике число. Щож з цього виходить? Виходить хоч те, що тут треба конче церкви, а при ній окремого духовника, який умів би приєднати старих та молодих для тої церкви.

Кожний зрозуміє, що богослужения у світлиці не настроює людей до побожности так, як у церкві. Тому теперішні парохіяни рішили постаратись за площу й купили її від Т-ва „Праця" та гарно огородили, щоби на ній поставити з часом деякі будинки, дохід з яких мав би в будуччині священик. На тій гарній огородженій площі вправляють тепер соколи й соколки та грають у відбиванку то-що.

На цю площу звезено тепер матеріял на тимчасову деревляну церковцю, який забрано з Клепарова, де вже виправляють нову муровану церкву, в якій буде йти відтепер відправа. Своя мурована церква для греко-католиків може при Божій помочі стане з іншому місці у Замарстинові, але на це ще треба кілька літ почекати.

Так то зі всіх передмість Львова Замарстинів розвивається чи не найповільніше. Але як тільки зединиться його всі сили в одно і для одної ціли, тоді Замарстинів докаже певно іншу дільниці. Хоч це є найбідніша дільниця, то всеж таки віра тих людей тверда, тому є надія, що тимчасову церковцю зложать вони зі своїх власних збірок, як і досі всі потреби самі покривали. Колиж би з яких причин забракло фондів і Замарстинів відкликнувся до нашої суспільности, то сподіємося, що ніхто не відмовить своєї помочи, як що тільки розважить, що потреба тут Божого Дому є невідкличка і що це буде перший даток українського громадянства для Замарстинова. *К.*

ПІДПИСУЙТЕ Й ВПЛАЧУЙТЕ НА ПОЗИЧКУ РІДНІЙ ШКОЛІ ПО 25 ЗОЛ.

НОВИНКИ

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— Генеральний Інститут Католицької Акції повідомляє, що передав фірмі „Достава" (склепи: Львів, Перемишль, Тернопіль) заступництво на продаж пропамятних таблиць з нагоди роковин свята У. М. Х., куди треба відсилати всі дальші замовлення. Натомість рати за давніше замовлені таблиці проситься, як досі, надсилати на давню адресу (Львів, Романовича 10/III.) 1553

— Особисте. Дня 18. квітня 1934 р. відбулася в Авлі Ягайлонського Університету в Кракові промоція на доктора фільософії мгр. Софії Рабіїної, учительки прив. жін. семинарії СС. Василіянок у Дрогобичі, на підставі праці п. з. „Діялект Бойків". Промував проф. д-р Казимир Ніч. 1547

— Філія української державної гімназії переноситься до нового будинку. Довідуємося, що з найближчим шк. роком філія української держ. гімназії у Львові переноситься з III. поверха Нар. Дому до величавої палати гр. Семенського при вул. Пекарській ч. 19, де найдуть дуже вигідне приміщення всі салі викладові, кабінети, робітні і т. д. Крім того є там окрема саля гімнастична, тутішня каплиця, а до того величезне 1-моргове подвіря. Всі викладові салі сонячні, звернені до полудня. В порівнанні до теперішнього приміщення філії, де ні молодь ні учительство не мають ні спокою ні воздуху ні сонця ні подвіря, де нема гімнастичної салі, де до того під боком вештається цілими днями й вечорами всяке шумовиння — нове приміщення філії просто вимріяне, тимбільше, що й положене воно у потрібній віддалі від акад. гімназії. Ця обставина важна особливо для батьків шк. дітей на Личакові і в сумежних районах міста, яких синам буде тепер значно ближче до своєї сер. школи. Нотуючи покищо коротко цю вістку, ми переконані, що все наше громадянство прийме її з правдивим вдоволенням до відома.

— Німецька преса з кінця 18. століття історичним джерелом для історії України. На цю тему виголосить доц. д-р Б. Крупницький в пятницю, 11. ц. м. вечором виклад у салі Українського Наук. Інституту в Берліні.

— Повні однострої в школі. З новим шкільним роком починається обовязок повних одностроїв у школах. Шкільна влада робить уже відповідні приготування. Появиться незабаром спеціяльний обіжник, який устійнить, що шкільні однострої мусять годитися зі зразками, які устійнило міністерство освіти і не допускають ніякі укили. Шкільна молодь обовязана носити їх не тільки в часі шкільного року, але й в часі ферій.

— Небезпечна манія. Коли настала спека, віджила манія опалюватися на бронзово, а навіть на чорно, поширена головно серед молоді. Манія зовсім неестетична, особливо у жінок і шкідлива для здоровля, як свідчить стаття проф. Г. Бордієра, члена французької лікарської академії, поміщена в останньому випуску двотижневика „Ля Натюр". Проф. Бордіє доказує на основі наукових дослідів, що ультрафіолетні проміння сонця можуть викликати поважні зміни в крови осіб, які надуживають сонішних купелей. Годі повторити в короткій нотатці наукові аргументи автора. Вистане осторога французького вченого, що виставляти все поверхню тіла на ділання сонішних проміннів дуже небезпечно для здоровля.

† **Софія з Ігнатів Тоганева**
ем. учителька
померла по довгих терпіннях принявши св. Тайни в 55. році життя. — Про похорони, що відбудуться в суботу дня 12. травня, в год. 9. рано в Новім Селі ад Чесанів тяжким горем прибиті повідомляють МУЖ, ДОНЯ і РІДНЯ

— Пожежі. На терені надлісництва Небилів пов. Калуш згоріло 112 гектарів ліса. — На Поліссі горять безнастанно цілі села. М. і. згоріло в Тишківцях 45 господарств, в Осівниці 18 господарств, в Борках 17, Бостах 14 і в Сінкевичах 8 господарств.

— Самогубство. Болеслав Дорош, безробітний кравець та інвалід з нужди закінчив самогубством. Тому випив пляшку йодини і попевертував своє черево.

— Землетрус на Шлеську. В середу вранці мешканці Катовиць відчули сильний землетрус, який тревав чотири хвилини. Вікна задрожали, а образи поспадали зі стін.

— Краєва хроніка. В Комарові пов. Станиславів відбулося посвячення нового моста на ріці Лімниці. — В Станиславові в касарні 44 п. п. застрілився вояк Ян Бонк, абсольвент 4 гімн. кл. — В Сколім арештовано Ярослава Токаря, що обікрав церкву в Коростові, забравши дві чаші, вартости 700 зол.

— Самохід наїхав військо. На передмісті Рівного склалася трагічна пригода зі самоходом. Шофер Ян Фрайман їхав вантажним самоходом, везучи телефонічні стовпи. Самохід мав вантажну причіпку. Нараз шофер утратив панування над кермою і віхав на відділ війська, що машерував дорогою. Наслідки наїхання були такі, що 12 вояків потовкло тяжко, а 9 легко. Ранених 12 вояків у тяжкому стані відставлено до місцевого шпиталю.

— Обновлення образів на Холмщині. В Підгірцях пов. Грубешів обновилися 2. ц. м. в церкві два образи: Матери Божої та св. Николая. Образи були вже так потемніли, що не можна було розпізнати, хто на них намальований, і навіть рішено вже було усунути їх з церкви. Кожний образ обновився в інший спосіб: на образі Матери Божої сильніше обновилася прикраса образу з білого якогось металю, вже від давности в деяких місцях знищеного, лице-ж Матери Божої прояснилось настільки, що має вигляд такий, як лиця на інших образах церкви або на портретах. На образі св. Николая чудотворця навпаки прикраса образу з якогось жовтого металю менш прояснилась і має вигляд бронзи крім вінця над ликом святого, з тогож металю, який блестить немов золото. Рівнож надзвичайно прояснилось лице святого Николая; воно є біле з румянцями і робить враження живого, тількищо мальованого. Цікаве, що образи відновилися не відразу, але постепенно і в них далі ще відбуваються зміни, просто на очах людей. Образи оглядав уже один церковний маляр і признав, що тільки чудом можна пояснити це обновлення. В селі і в околиці надзвичайний підйом релігійних почувань. Село Підгірці 6. травня ц. р. відвідав пос. Сергій Хруцький. Про чудесну подію вже повідомлена вища церковна влада, яка на місци переведе відповідне дослідження.

— Сталінова наймичка. Американський інжинір Купер, який працював при будові Дніпрельстану, оповідає, як то він раз був на обіді в Сталіна. Сталінова наймичка принесла всі страви нараз. Сталін мусів сам покраяти мясо та подавати гостям страви. Вкінці мусів сам наливати гостям і каву. Купера це дуже счудувало, а Сталін пояснив йому це так: „Ця жінка служить у мене вже три роки. В закордоні зовуть мене диктатором, та в цієї жінки я не можу осягнути навіть стільки, щоби мені радо служила. Вона ходить на університет і каже, що низько є для неї служити, хай би то було й такому чоловікові, як я".

— Столиця королевої Саби. Французький письменник Мальро відбув перед кількома тижнями великий лет понад недоступні околиці Арабії й відкрив останки таємної столиці королевої Саби. Останнє число „Ентрансіжан" приносить враження цього письменника з його летунів. Напів засипане піском легендарне місто про-

стягається на широкому просторі, окружене останками величезних мурів і башт. Летуни, обнизившись до висоти 100 м., могли розпізнати знаменито збережені будинки, святині та вежі. Більшість будинків виказує характеристичну форму трапезу. По середині міста находиться щось в роді акрополю, що піднимається на терасах, які сходять до ріки. Нагла мряка не дала сміливим летунам осісти.

— Поворот до давних танців. З Парижа повідомляють, що в товариських кругах замічається поворот до давних танців, які танцювали люди на провінції та в Еспанії. В париських салонах танцюють завзято еспанський танець фанданго, подібний до менуета.

— Ще про Требіч-Лінкольна. Як ми вже повідомляли, в Ліверпулі при пошукуванні бандита Ділінґера попали на світового аванґюрника Требіч-Лінкольна. Требіч-Лінкольн із скромного мадярського жида дійшов до того, що був навіть представником Англії, а зрештою був і протестантським пастором, німецьким шпіоном в Англії, а останніми часами перемінився в буддійського черця та перезвався Чао-Кань. Тепер Требіч-Лінкольна арештували за це, що давніше його були прогнали з Англії та що постанова ця все ще остає в силі. Требіч-Лінкольн сказав, що рад би остати в Англії чотири місяці, щоби відвідати Льондон і інші міста та проповідувати буддизм, як християнські місіонарі проповідують християнство в Китаї. Лінкольнові товаришить 10 буддійців, родом французів, німців і китайців. Тих Требічевих ченців не арештували й вони ждуть в одному пансіонаті в Ліверпулі, аж їх учителя випустять із вязниці. Та Требіча і його товаришів відішлють до Канади.

— Божевільний світогляд. „Осерваторе Романо" наводить таке місце з одного італійського спортового органу: „Хто не розуміє боксерського мечу як вияви мужеської радости життя і не тремтить, коли кров бризкає з отвертих жил, той не є сином нових часів, які не хоронять слабовитих, тільки сильних хотять бачити ще сильнішими". Полемізуючи з такою життевою фільософією, ватиканський часопис додає: „До расизму та інших нісенітниць прибуває ще один світогляд, який приносить ще один доказ, що людство справді сходить на дорогу божевілля. Природа, здоровля і розум вимагають, щоби кров залишилась у жилах і не робила ніяких водограїв для приємности людей новіх, здегенерованих. Часи не сталися „новими", тільки все відновляються, а править ними розум. Те, що сказано вище, є такою самою звіриною і садизмом, яким були колись двобої гладіяторів в амфітеатрі. Вислову того не знали, але видовище вже тоді було огидне. Дика охота імпонувати і самохвальба складаються на прагматику деякої спортової преси".

— Злодійська академія. Поліція в Празі арештувала Яна Кубіка, що вів вищу злодійську школу в праській дільниці Жіжков. Мав він кільканадцять слухачів, яких вишколював у злодійському мистецтві і після кількох тижнів відпускав з дипльомами. М. і. велів їм красти по склепах, до яких зголосилися як субєкти. Сам Кубік був посередником між злодіями і купцями вкрадених річей. „Академія" розвивалася кілька років і мала багато абсольвентів.

— Хлопець із жіночим голосом. У Бостоні при фільмовій продукції запримітили, що голос одного 6-літнього хлопця в мікрофоні так змінюється, що подобає на найгарніший жіночий голос. Робили з хлопцем спроби й усі кінчилися однаково. Потім цей хлопець, що зветься Джан Кліндів, говорив до радія. Слухачі дуже счудувалися, як потім довідалися, що то не був жіночий голос, лише хлопчика. Хлопець одержав багато похвальних листів, а багато радіослухачів просили радіостацію, щоби хлопець частіше співав і говорив. Одначе цей хлопець із дивним голосом хорий на чахотку й лікар заборонив йому співати та грати. Хлопець є з убогої родини, тому найшлися меценати, які післали його на свій кошт до санаторії для вилікування. Малий Джан має теж акторський талант і коли видужає, буде з нього першорядний артист споміж діточих фільмових артистів.

— Катастрофальна посуха в Румунії. В Румунії, як повідомляють з Букарешту, триває від довшого часу велика посуха, що приймає щораз більші розміри. В ріжних сторонах горять ліси, переважно наслідком підпалу. Населення користає з посухи і палить ліси, головно державні, щоби пімститися за те, що не позволяють йому пасти худобу. Досі арештовано понад 50 селян під замітом підпалу. Багато арештованих призналося до вини. Далеко більші шкоди робить посуха в засівах і ярииних городах. З огляду на небезпеку неврожаю, який грозить населенню, міністр земельних справ наказав списати всі запаси збіжа по млинах, у купців і хліборобів, а крім того префекти мають звернути увагу населенню, щоби ощадно зуживало збіже. Заборонено сільському населенню вживати солому й сіно на топливо. Позволено випасати в державних лісах, щоб заощадити властиві пасовиська. Дальші розпорядки торкаються засівів на місці знищених збіж, наказуючи обсівати поля кукурудзою, просом і викою. Крім того уряд хоче заборонити вивіз збіжа за границю.

— Кінець ґрамофонових плит. Ґрамофони за останніх двацять літ основно змінилися. Великі ґрамофонові апарати з трубами заступили маленькими валізковими ґрамофонами без труб. Всеж ґрамофонові плити остали. Та здається, ґрамофоновим плитам прийшов кінець, бо в Парижі появилася новинка, що означає революцію в ґрамофоновому промислі. Ґрамофонові плити заступлять целюїдовими стяжками, а звук будуть відтворювати, менше-більше так, як при звукових фільмах, себто при помочі ламп. Новий ґрамофон матиме добрі прикмети. Вже не будемо слухати співу чи музики найбільше кілька хвилин, а моґтимемо слухати цілу годину, поки не скінчиться стяжка. Для ґрамофонового промислу дає це нові можливости награвання. Целюїдові стяжки дуже тривкі, а крім того мають інші добрі прикмети. Нпр. можна якусь частину стяжки викроїти, а остаючі частини зліпити разом і через те репродукція не потерпить. Винахідники признають, що винахід досить дорогий, одначе в постепенним уліпшуванням вдасться зробити з нього справжній народній апарат.

—o—

ВІДГУКИ ДНЯ.

Вороги качок.

Маленька собі подієчка, а наслідки... ніхто й не уявляє собі, які можуть бути великі.

В Америці згоріла фарма з 5000 качок. Словами: з пятьма тисячами!

Слідство (так пишуть часописи) виявило, що вогонь був підложений якоюсь злочинною рукою, зате не виявило досі, хто був власником тієї злочинної руки.

Цікаво, що це не відокремлений факт підпалу качачої фарми, таких підпалів було вже кілька і то в дуже короткому часі. Перестрашені фармери назначили навіть грошеву нагороду за викриття качачого палія, але як досі — безуспішно.

Нинішні часи тяжкі, заробити гріш — як воду з каміня добути, тому я спокусився розчовпати цю загадку.

Перша часть слідства покінчена і мене не обходить.

Але уявляю собі, як воно виглядало.

Приїхала поліція з псом. Спершу оглянула все загально і ствердила, що фарма справді згоріла. Потім подрібно: всі кути, кутки, стежечки і перелази. В однім місці знайшли сірничок, а трохи далі на полі цілу пачку.

Американські поліцисти не в тімя биті. Як почали думати, обміркувувати, розчовпувати, то не минув і тиждень, а вже знають.

— Підпал! — кажуть.

І правду кажуть, хібаб помилялися.

Друга справа: хто це зробив?

Пустили пса.

Пес сюди-туди і шнурком через поля до сусідньої фарми.

Поліцисти навздогін за ним, а револьвери на поготові. Ось-ось і стрінуться око в око з палієм.

Пес на подвіря — вони за ним, він до буди — вони за ним. А там... другий пес, тільки жіночого роду.

Нема диводи! І поліційний пес має серце. Такі помилки траплялися і трапляються не тільки в Америці...

Після такої невдачі з поліційним псом справа ускладнилася, або — як то кажеться — станула на мертвій точці.

Від цієї мертвої точки я хочу рушити.

Хто може підпалювати качачі фарми?

Ясно, хтось, кому залежить на тім, щоби було якнайменше качок!

Комуж може на тім залежати?

Самим фармерам? Невиключене.

Палять ячмінь, висипують у море каву, виливають до ринштоків молоко, то чому не малиб палити качок. Вища ціна буде.

Але тоді не назначувалиб нагороди за вислідження палія. Моглоб так трапитися, як у нас бувало: стирту підпалив сам власник маєтку, хоч теж оголошував, що дає нагороду за викриття злочинця.

Довго я ломив собі голову, хто це міг зробити і врешті відкрив.

Фарму з качками підпалив якийсь передплатник американської ґазети.

Одну підпалив один, другу другий, але загально взявши це — на мою думку — зорґанізована акція доведених до розпуки читачів. Кожного дня ціла газета повна ґазетних качок, як не про розброєння, то про кінець кризи, як не про миролюбивість, то про досягнення Совітів.

Качка на качці їде і качкою поганяє.

Нищити їх, де тільки вдасться — може буде більше правди на світі!

Галактіон Чіпка.

З кіна.

Кіно „Паляс": „Панна Жозета моя жінка".

Весела французька комедія з преніжною Аннабелею і мужеським (на 100 відсотків) Жаном Міра. Батьки молодої, гарненької дівчини дістають спадщину на 3 міл. франків з тим, що їх донька мусить до двох місяців вийти заміж. Тимчасом той, якого вона кохає (ще й потайки) далеко мандрує світами і вернеться аж за рік. Дівчина рішає вийти заміж за свого хресного батька, симпатичного старшого парубка, що хоче допомогти їй у клопоті і „жертвується". А втім пошлюбна подорож має свої несподіванки. Оповідати про них не слід тому, що вони саме розраховані на апетит кінових відвідувачів, які не хотять заздалегідь знати всього.

—o—

Відозви й комунікати.

До Українського Громадянства.

Як що-року, так і тепер Комітет допомоги Брат-Братові в Перемишлі звертається до Українського Громадянства з горячою просьбою: допомогти найменшим вигнанцям — дітям еміґрантам. Примістім цих дітей у себе бодай на час вакацій! Даймо змогу найменшому братові побути серед рідного оточення, набрати Євшанзілля та зміцнитись фізично і національно! Хто не міг би примістити у себе дітей, просимо присилати довільну жертву для оплати вакаційної оселі. Виконаймо свій обовязок супроти найменшого брата! Зголошення і жертви просимо надсилати на адресу П. Шкурата, Перемишль, Ринок 14.

Комітет допомоги Брат-Братові.

Дописи.

ГУСЯТИНЩИНА.

Гусятинщина – Шевченкові. Філія „Просвіти" в Гусятині поставила собі за завдання улаштувати в кожній читальні по всіх громадах Гусятинщини Шевченківські свята. А з огляду на те, що Гусятинщина безпосередньо межує з Радянською Україною, доложила всіх старань, щоби ці свята випали по змозі величаво. В довершенні цього завдання філія улаштувала 22-го м. м. в Гусятині ювилейний концерт у честь Шевченка. Концерт цей мав характер повітового і відбувся силами читальняних хорів з Гусятина, Вільхівчика, Личковець, Трибуховець, Самолусковець і Босир. Душа радувалась невимовно, коли ми бачили, як хористи, мальовничо прибрані в національні строї, прибували неначе зорганізовані чети — відділ за відділом. Радість огортала всіх учасників, коли дивились на хористів, які на зазив філії явились в такому великому числі (180 осіб), потягаючи за собою багато учасників навіть з найдальших сіл. Саля була вщерть виповнена. Давно вже, бо ще за часів передвоєнних, Гусятинщина справляла таке величаве свято. Коли піднялась занав'са, 6 хорів під вправною орудою Василя Недостойного порушили присутніх „Заповітом" Стеценка, бо оце дві сотні просвітян виливали піснею не лиш пошану найбільшому Синові України, але й передавали через такий близький кордон своїм братам привіт. А коли адвокат м-р М. Шахнович у своїй бадьорій промові зложив від мільйонів селянь, країни сліз, там де голод

смерть і руїна — поклін Вішому Пророкові, а відтак просив, щоби Дух Поета всім братам там на Україні додав сили й гарту та щоби скріпив їх серця, що плачуть — то не викликало таке зворушення, що бурю оплесків годі було втримати довго на салі. Потім попливли народні пісні. Перший хор читальні в Гусятині під проводом Василя Недостойного відспівав удатно „Дапорожне пісне", „Ой праду, праду", а далі ще й наддатки. Мішаний хор з Вільховець виступив у прекрасних строях під управою О. Здебака і відспівав з бравурою „Чого мені тяжко" й „Оклик" та ще дві додаткові пісні. Диригент Володимир Курій пописувався на переміну 3-ма мішаними хорами з Личковець, Трибуховець і Самолусковець. Як обєднані около 80 осіб, так і поодиноко відспівали: „Розрита могила", „Думи мої", „Дніпро реве", „Учітеся" і ще декілька пісень. Знаменито теж відспівав під проводом Ю. Решетили мужеський хор з Босир дві пісні зі сольовим виступом і заслужив собі повне признання. Накінець мужеський хор з Гусятина своїм могутнім „Чом тужиш" зібрав бурю оплесків. Тим співам не було кінця, бо хори завзято суперничали за першенство, а одушевлена публика щораз викликувала їх змушуючи до наддатків. Виступи хорів були переплітані іншими точками. Помітне враження викликала поява гурта діточок у шкільнім віці, які зложили „Поклін Кобзареві" і до сліз зворушили усіх момент, коли діточки, поклякавши, з піднесеними рученятами складали Учителеві свою присягу на любов і вірність для Неньки-України. Декламацію „Розрита могила" виголосила зі зрозумінням Зеня Шахновичівна. Т. Самборський своїм барітоновим сольом у пісні „Минули літа молодії" зібрав заслужене признання. Урізноманітнення у програму вніс сміховий дует, що його відограли вдатно В. Недостойний і П. Хамрик. Це небудене свято-концерт закінчилося прегарно інсценізованою гуртовою деклямацією козаків „Гамалія" під проводом п. Льва Бекенбаха та національним гимном. Концерт відбувся з повним моральним і матеріяльним успіхом. Просвітяни віїхали підбадьорені на дусі до дальшої просвітньої праці. А вже найбільше вдоволення мали хористи, бо мали нагоду зміряти свої сили з іншими хорами.

БЕРЕЖАНЩИНА.

Вселюдна школа „Р. Ш." Шевченкові. Вселюдна школа кружка „Рідної Школи" в Бережанах улаштувала дня 22. квітня ц. р. в год. 12·30 в салі Т-ва „Надія" концерт у честь Шевченка. Велика саля була виповнена видцями вщерть. Концерт почався відспіванням „Заповіту", що його виконав мішаний діточий хор під проводом учителя п. Гошовського. Відтак була святочна промова учениці з VI кл. М. Греськів, яка переповіла життя і діяльність нашого генія та підкреслила його значіння для нас. В дальшому були деклямації, співи, ритмічні вправи, музика і сценічна картина „Одної ночі", а все це у виконанні самих дітей. Дуже гарне враження робив хор цих малих дітей, які зібрали заслужено бурю оплесків. Добрі були ритмічні вправи: дівчат до слів пісні „Човник хитається" і „Поклін Тарасові" та хлопців „Стоїть явір над водою". Мило та зворушливо дідав танок маленьких дівчаток до пісні „Видиш, брате мій". Концерт закінчено відспіванням національного гимну. Підготовкою концерту займався учитель Гошовський, за що належиться йому подяка. Годиться ще зазначити таке: концерт, всупереч місцевій традиції, почався точно в означеній порі, що декого чимало здивувало, але й урадувало, бо вкінці ми зрозуміли ціну часу; але не було на салі відповідного порядку, через що терплять самі видці.

Припинення діяльности кружка „Р. Ш." в Лапшині. Кружок „Р. Ш." в Лапшині дістав рішення староства в Бережанах з 16-го IV. 1934 Б—12, яким то рішенням це староство припинило діяльність того кружка. Мотивом до такого рішення послужив аргумент, що działalność stowarzyszenia wykracza przeciw obowiązującemu prawu i zagraża bezpieczeństwu, spokojowi i porządkowi publicznemu, tworząc bazę operacyjną dla elementów wywrotowych. Na podstawie przejawów działalności i zachowania się poszczególnych członków należy bowiem przyjąć, że źródłem ich występnych i karygodnych poczynań jest właśnie wspólnie z tamtejszą czytelnią Proświty Krużok Ridnoji Szkoły w Łapszynie tembardziej, że tenże w sposób wyraźny toleruje przestępczą działalność swych członków choćby faktem niewykluczenia ich ze stowarzyszenia: Підписано: Староста Войцеховський. — Як видно, цей кружок не розвязаний тільки припинений у діяльности, і то не за те, що кружок своєю діяльністю переступив межі статуту, як це подав дописувач з Бережанщини в ч. 112 „Діла", тільки під поданими вище мотивами. Замічаємо, що рішення староства в Бережанах з 16. IV. 1934 ч. Б 12 дістав також Кружок у Бишках, бережанського повіту, з дослівно такими самими аргументами як повище. — В обох випадках внесений спротив до воєвідства.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 11. V год. 7·30 веч. „Веселі кумоньки з Віндсору" ком. оп Ніколая.

Субота 12. V. год. 7·30 веч „Фонсеве весілля"

Театр Різнородностей

Пятниця, 11. V. год. 7·30 веч „Моя сестра та я".

Субота, 12. V. год. 7·30 веч. „Карієра Ґустава Лебреша.

Кіна.

АПОЛЬО: „Деревляні хрести" (на осн. повісти Роланда Доржелеса).
АТЛЯНТИК: „Отаман Анненків" (фільма в російській мові).
ВАНДА: „Мій приятель король" (Том Мікс).
КАСІНО: „Казанова" (Ів. Мозжухин).
КОЛІСЕЙ: „Кохання на приказ" і ревія „Щось для кожного".
КОПЕРНИК: „Чібі" (віденська комедія), „Баль білих ліжечок" (із Містенгет), Барту в Польщі.
МАРУСЕНЬКА: „Чібі" (віденська комедія), ревія „Травень, літо кравка!"
МІРАЖ: „Ясноволоса мрія" (Ліліяна Гервей, Анрі Гара).
МУЗА: „Біла леді" (з Ол. Мей).
ПАЛЯС: „Панна Жозета моя жінка".
ПАН: „Дика дівчина" (Клара Бов).
ПАСАЖ: „Пат і Паташон у жіночому пансіонаті", „Улани, улани".
СВІТ: „Божевільна ніч у звіринці".
СОНЦЕ: „Сірий дім" і ревія.
СТИЛЕВЕ: „Дайте мені чоловіка!" (Анні Ондра), ревія „З усього серця".
ХИМЕРА: „Чорти в коханні".
УТІХА: „Остання цариця" та ревія.

Закордонне радіо.

Пятниця, 11. травня 1934.

Відень (506,8) 16·40 Солісти 20·00 Концерт, **Братислава** (298,8) 19·35 Концерт, **Париж** (1649) 12·30 Концерт, **Штрасбург** (349,2) 20·30 Вечір оперетoк, 22·00 Популярна музика, **Атльона** (531) 19·55, 20·30 21·15 Спів, **Білгород** (439,8) 16·00 Пісоньки, **Рига** (514·6) 16·00 Популярні пісоньки й мельодії, 19·05 „Фіялка з Монмартру" оп. Кальмана, **Берлін** (356,7) 9·00 Нар. пісні, 19·15 Бетовенова соната д-дур, **Кенігсвустергавзен** (1571) 9·00 Нар. пісні, 17·45 Механічна музика, **Мінхен** (405,4) 14·20 Нові пісні, 16·00 Вок. інстр. концерт, 17·50, 18·30 Пісні та дуети, **Бероміністер** (539,6) 21·00 Нар. пісні (хор), **Будапешт** (549,5) 19·30 „Дон Карльос" оп. Верді, **Міляно** (368,6) 11·30 Квінтет, 20·45 Симф. концерт, **Рим** (420,8) 17·00, 20·45 Вок.-інстр. Концерт

Субота, 12. травня 1934.

Відень (506,8) 12·00, 22·05 Концерт, 18·00 Скрипка, 19·25 Легка музика, спів, **Братислава** (298,8) 12·35 Концерт, **Прага** (470,2) 19·00 „Лібуша" оп. Сметани, **Париж** (1649) 20·00 „Мадмазель Прюдом" оп. Барльова, **Атльона** (531) 19·40, 20·20 Спів, **Білгород** (439,8) 13·00 Пісоньки, 16·30 Спів, **Ковно** (1935) 20·20 Спів, **Берлін** (356,7) 16·00 Розривковий концерт, **Мінхен** (405,4) 14·20 Солісти, **Букарешт** (365) 19·20 Пісоньки, **Будапешт** (549,5) 12·05, 22·30 Циг. орхестра, 18·20 Концерт оп. орхестри **Міляно** (368,6) 13·00 Тріо, 17·10 Танцова музика, **Рим** (420,8) 13·00 Легка музика, 21·00 „Франческа да Ріміні" оп. Зандонаї.

Львівське радіо.

Пятниця, 11. травня 1934.

7·00—8·00 Раніша авдиція, 11·57 Сиґн. часу, 12·05 Кооперативна праця та фахова інтеліґенція, 12·33 Популярна музика з гр. плит. 15·05 Збіжева біржа, театр. репертуар, 15·10 Господарські вістки, 15·20 Шубертові й Мендельсонові пісні (співає Юлія Ільницька в супр. фортепяну), 15·35 Концерт сальонового квінтету 16·20 Серед книжок, 16·45 Арії та пісні: Льованто, тенор (з гр. плит), 16·50 Фортепяновий рецітал. 17·30 Відчит про Виспянського. 17·50 Сусп. авдиція підлоржки будови нар. шкіл, 18·53 Наука стенографії 19·08 Всячина, 19·25 Актуальний фейлетон, 19·40, 19·43 Спортові вістки, 19·55 Сільва рерум 20·00 Вибрані думки. 20·15 Симф. концерт, 22·40, 23·05 Танкова музика.

Субота, 12. травня 1934.

7·00—8·00 Раніша авдиція, 12·05, 12·33 Концерт сальонової музики, 12·30 Метеорольоґ. вістки. 15·10 Господарські вістки, 15·20 Спів (Венґжиновська) в супр. фортепяну 15·40 Авд. для хорих, концерт орхестри, 16·10 Міжнар. день шпитальництва, 16·20 Лекція фр. мови, 16·35 Легка музика в вик. джезової орхестри, пісоньки, 17·20 Відчит про Жеромського, 17·40 Репортаж, 19·00 Творчий Львів, 19·12 Всячина, 19·25 Рецитації поезій, 19·40 Спортові вістки, 20·00 Шопенівський концерт у вик. симф. орхестри, 20·30 Почт. техн. скринька 20·45 Концерт творів Фр. Сметани (симф. орхестра), 22·00 Виступ хору Юранда. 23·05 Танкова музика.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 10. травня ц. р. платив кооперативам за:

1 кг. масла десерового	2·90 зол.
1 л. молока	—·20 „
1 л. сметани	—·80 „
1 к. яєць	2·20 „

Тенденція на масло знижкова, на молоко, сметану і яйця вдержана.

Маслосоюз повідомляє що 10. V. п. р. платив своїм доставцям **за 1 кг.** живої ваги птиці, льоко подвіря птахомасарні „М. С." у Львові (вул. Б. Гловацького 23):

Курята за 1 кг.		1·80
Кури „	І кляса	0·95
„ „	ІІ „	0·55

Тенденція зниж̇кова. На когути, індики, індички, качки і гуси попиту нема.

ОПОВІСТКИ

Заупокійне Богослуження за душу бл. п. д-р Дарії Лежогубської-Чубатової відправиться в архикатедр. храмі св. Юра в суботу 12. травня ц. р. в год. 8-ій рано. 1549

Товариство Укр. Робітниць „Будучність у Львові влаштовує дня 13. травня ц. р. (в неділю) в салі „Ремісничої Палати" Концерт у шану незабутнього Генія ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. На програму концерту складаються: промови, деклямації і жива картина. — Початок в год. 6·30 веч. Вступ за добровільними датками. 1152

ДРУГЕ ОГОЛОШЕННЯ.

УПРАВА

Товариства взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР" у Львові

повідомляє, що XL. Звичайні Загальні Збори відбудуться в четвер дня 24. травня 1934. в год. 10-ій рано у власній салі Товариства у Львові, при вул. Руській ч. 20. з таким порядком нарад:

1) Відкриття Загальних Зборів
2) Відчитання протоколу XXXIX Загальних Зборів дня 27. квітня 1933.
3) Звіт Управи з діяльности і замкнення рахунків за XLI. адміністраційний рік (1933):
   а) Відділу обезпечень від огню,
   б) Відділу обезпечень від крадежі з вломом.
4) Звіт Надзірної Ради з внеском на затвердження білянсу і рахунку зисків і втрат та на уділення абсолюторії Управі за XLI. адміністраційний рік (1933).
5) Внесення Надзірної Ради в справі:
   а) покриття білянсового недобору Відділу обезпечень від огню і ужиття надвишки Відділу обезпечень від крадежи з вломом.
   б) в справі зміни § 1. статуту згідно з нижче поданим змістом.
6) Вибори:
   а) 4 членів Надзірної Ради на три роки (§ 34. статуту),
   б) 3 заступників членів Надзірної Ради на один рік (§ 35 статуту).
7) Означення винагороди для членів Надзірної Ради (§ 32. т. 5. статуту).
8) Інтерпеляції членів

До повищого порядку нарад може ⅓ частина представників зголосити додаткові справи, які мали би бути поміщені на деннім порядку нарад. однак таке жадання поміщення окремих справ на порядку дня треба зголосити Управі Товариства не пізніше як на 14 днів перед речинцем Загальних Зборів.

Проектована зміна статуту:

В § 1 при кінці помістити такий додатковий устун:

„Товариство приймає також у відділах безпосередно ведених обезпечення в коасекурацію, одначе принцьому сума обезпечень заключених в поодиноких відділах за оплатою сталих премій, не може переступати 10% збірки премій в тих відділах. Обезпечаючі за оплатою сталої премії не є членами Товариства.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

БІЛИЗНЯНІ матеріяли, коронки, ручні мотиви за безцін, **Фрайліх**, Сикстуська ч. 21. 1535 1—?

УНЕВАЖНЮЮ згублену мною 25. квітня, 1934 року військову книжечку видану мені 1925 року через П. К. У у Львові. Семен А. Пилипів. 1537 3—3

ВІЛЛЯ „ОЛЕНА" — ЯМНЕ. До винайму в цілости або поодиноко вісім кімнат з кухнею з комплєтною комфортовою обстановою зараз. Інформації дає інж. Володимир Дутка, Станиславів, вул. Казимирівська 17. 1540 2—8

ОСОБА літ 30, інтеліґентна, совісна, працьовита, шукає праці до управи дому, охотно у самостійної вчительки можливо до пансіону на провінцію. Зголошення під „Сирота". 2—8

НАЙЕЛЕҐАНТНІШІ ЖІНОЧІ ПЛАЩІ і костюми випродує з причини закінченого сезону по дуже низьких цінах фірма **И. Посамент**, Львів, ул. Академічна 2. (Готель Жорж). 1544 2—4

ОЖЕНЮСЯ з панною господ рною лагідною (родинне посередництво). Листи під „Канд. адв." до Адміністрації.

АЛЬФОНС ДОДЕ

МАЦІЦЬКИЙ

Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3.— зол., з почт. пересилкою 3.60 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

ЗАЯВА.

З приводу поширювання ріжними людьми незгідних з правдою сплетен; складаю таку заяву:

1. Я ніколи не належав і не належу до жадного з комуністичних угрупувань (КПЗУ, Сельроб і т. п.)

2. За ввесь час моєї праці в громадянському житті, керувався тільки напрямними, ідеольогічно-підставовими думками українського державника-самостійника можливими при сучасному „status quo" на українських землях.

Коломия, 27. IV. 1934 р. **Голуб Іван**

ГРЕБЕНІВ

Пансіон „ЗЕЛЕМІН"

в найгарнішому положенні, подальше від гостинця, гамору і куряви. Просторі, сонишні кімнати з бальконами. Річні і сонишні купелі. Смачний, здоровий харч, знаний з доброти і щедрости. Ціни уміркованні. 1301 4—?

Відкриття 15-го травня ц. р.

СТЕПАН ЛЕВИНСЬКИЙ

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ

Ціна 2 зол., з почт. пересилкою 2.25 зол.

Оголошуйтеся в найстаршім укр. щоденнику „ДІЛО"!

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . . зол 0.35
„ одношпальтовий в тексті і новинках . „ 0·60
„ на першій сторінці . „ 0·80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . „ 0·10
шукаючі праці . . . . . . „ 0·07
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . . . зол. 480·—
„ „ 1/2 . . . . . „ 250·—
„ „ 1/4 . . . . . „ 130·—
„ „ 1/8 . . . . . „ 70·—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.